

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (десети състав)

7 март 2018 година *

„Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Обезщетение за майчинство — Изчисляване на размера въз основа на доходите на осигуреното лице за референтен период от дванадесет месеца — Лице, което през този период е било на работа в институция на Европейския съюз — Национална правна уредба, предвиждаща определянето на разглежданото обезщетение в размер на 70 % от средната осигурителна основа — Ограничаване на свободното движение на работници — Принцип на лоялно сътрудничество“

По дело C-651/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Augstākā tiesa (Върховен съд, Латвия) с акт от 9 декември 2016 г., постъпил в Съда на 19 декември 2016 г., в рамките на производство по дело

DW

срещу

Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

СЪДЪТ (десети състав),

състоящ се от: E. Levits, председател на състава, A. Borg Barthet и F. Biltgen (докладчик), съдии,
генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за DW, от самата нея,
- за латвийското правителство, от I. Kucina и A. Bogdanova, в качеството на представители,
- за естонското правителство, от N. Grünberg, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от I. Naglis и M. Kellerbauer, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: латвийски.

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 45 ДФЕС и член 4, параграф 3 ДЕС.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между DW и Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra (Национална агенция за социално осигуряване, Латвия) по повод на определянето на размера на обезщетението за майчинство, което трябва да ѝ бъде отпуснато.

Правна уредба

- 3 Член 31, параграфи 1, 6 и 7 от Likums „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu“ (Закон за осигуряването за майчинство и заболяване, *Latvijas Vēstnesis*, 1995 г., № 182, стр. 465) предвижда:

„1) При изчисляването на държавно социалноосигурително обезщетение средната осигурителна основа се определя според осигурителната основа на осигуреното лице в период от дванадесет месеца, приключващ два месеца преди месеца, в който настъпва осигурителното събитие [...]

[...]

б) Ако през част от периода, който се взема предвид за изчисляването на посочената в параграф 1 [...] средна осигурителна основа, осигуреното лице не е било регистрирано като осигуряващо се лице за целите на социалното осигуряване или е било в неплатен отпуск, [...] при изчисляването на обезщетенията за майчинство или бащинство средната осигурителна основа за тази част от периода, както и за частите от периода, за които няма осигурителна основа, тъй като лицето е било в неплатен отпуск, с изключение на периода, през който е било в неплатен отпуск за отглеждане на дете, е равна на 70 % от размера на средномесечната осигурителна основа в държавата.

7) Ако през част от периода, който се взема предвид за изчисляването на посочената в параграф 1 [...] средна осигурителна основа, липсва средна осигурителна основа, тъй като лицето е нетрудоспособно, в отпуск за бременност или по майчинство, в родителски отпуск или в неплатен отпуск за отглеждане на дете, средната осигурителна основа е равна на тази за референтния период, намален с дните на временна нетрудоспособност, отпуск за бременност или по майчинство или бащинство, родителски отпуск или неплатен отпуск за отглеждане на дете.“

- 4 Съгласно член 7 от Ministru Kabineta noteikumi № 270 „Vidējās apdrošināšanas iemaksu algas aprēķināšanas kārtība un valsts sociālās apdrošināšanas pabalstu piešķiršanas, aprēķināšanas un izmaksas kārtība“ (Наредба № 270 на Министерския съвет относно реда и условията за

изчисляване на средната осигурителна основа и за отпускане, изчисляване и изплащане на държавните социалноосигурителни обезщетения) от 27 юли 1998 г. (*Latvijas Vēstnesis*, 1998 г., № 223/224, стр. 1284):

„7. При изчисляването на средната осигурителна основа на заетото лице в осигурителната основа се включва всеки получен от това лице трудов доход в периода, определен съгласно член 31, параграф 1 от Закона на Република Латвия за осигуряването за майчинство и заболяване:

7.1. като заето лице

7.1.1. от работодател, с който в деня на настъпване на осигурителното събитие заетото лице се намира в някое от правоотношенията, посочени в член 1, параграф 2 от Закона за държавното социално осигуряване, въз основа на които се формира осигурителна основа“.

5 Член 8 от посочената наредба гласи:

„Във всички положения, посочени в член 7 от настоящата наредба, при отпускането на държавни социалноосигурителни обезщетения средната осигурителна основа се изчислява по следната формула:

$Vd = (A_1 + A_2 + \dots + A_{12})/D$, в която

Vd = средна осигурителна основа за календарен ден [...]

A_1, A_2, \dots = размер на осигурителната основа, получена въз основа на трудовия доход за съответния месец в периода от дванадесет месеца, посочен в член 31, параграф 1 от Закона за осигуряването за майчинство и заболяване, с изключение на премии, бонуси, обезщетения и други суми, които работодателят в съответствие с разпоредбите на колективния или индивидуалния трудов договор е изплатил на лицето през периода, в който то е било временно нетрудоспособно, в отпуск за бременност или по майчинство, в родителски отпуск или в неплатен отпуск за отглеждане на дете;

D = Брой на календарните дни в периода, посочен в член 31, параграф 1 от Закона за осигуряването за майчинство и заболяване, с изключение на дните, в които лицето не е полагало труд, тъй като е било временно нетрудоспособно и е получавало обезщетение, било е в отпуск за бременност или по майчинство, в отпуск по бащинство, в неплатен отпуск за отглеждане на дете и в родителски отпуск“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 6 На 2 януари 2014 г. DW е поискала от Националната агенция за социално осигуряване да ѝ бъде отпуснато обезщетение за майчинство за периода на нейния отпуск за бременност. На 2 април 2014 г. тя е поискала да ползва това обезщетение и за периода на нейния отпуск по майчинство.
- 7 Националната агенция за социално осигуряване отпуска посоченото обезщетение съответно за периодите от 2 януари до 12 март 2014 г. и от 13 март до 21 май 2014 г. Обезщетението за майчинство е определено в размер на 80 % от средната осигурителна основа, която е изчислена за календарен ден и е определена в зависимост от доходите, получени от DW за периода от дванадесет календарни месеца, считано от 1 ноември 2012 г. до 31 октомври 2013 г. и от броя календарни дни през този период. Тъй като през референтния период от дванадесет месеца DW

е работила единадесет месеца за институция на Европейския съюз и следователно не е била регистрирана като заето лице в Латвия, в съответствие с член 31, параграф 6 от Закона за осигуряването за майчинство и заболяване Националната агенция за социално осигуряване определя осигурителната основа за всеки от тези месеци в размер на 70 % от средната осигурителна основа, определена в съответната държава членка, а именно 395,70 EUR. От друга страна, за месеца, в който DW е била регистрирана като заето и осигуряващо се в Латвия лице, взета е предвид действителната средна осигурителна основа за този месец, а именно 1 849,73 EUR.

- 8 DW подава пред *Administratīvā rajona tiesa* (Районен административен съд, Латвия) искане за ново изчисляване на размера на нейното обезщетение. Посочената юрисдикция уважава това искане, като се основава както на разпоредбите на Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за координация на системите за социално осигуряване (ОВ L 166, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82), така и на тези на Договора за функционирането на ЕС относно свободното движение на работници.
- 9 Въззивната жалба, подадена от Националната агенция за социално осигуряване, е уважена от *Administratīvā apgabaltiesa* (Регионален административен съд, Латвия). Тази юрисдикция приема, че Регламент № 883/2004, предвиждащ сумирането на изтеклите периоди с оглед на придобиване на право, не е приложим в конкретния случай, тъй като за отпускането на обезщетение за майчинство латвийското право не изисква предварителен период на осигуряване по латвийската схема за социално осигуряване. От това тя заключава, че изчисляването на посоченото обезщетение е било извършено правилно от гледна точка само на латвийското право.
- 10 DW подава касационна жалба срещу това решение пред *Augstākā tiesa* (Върховен съд, Латвия), като поддържа, че редът и условията за изчисляване на посоченото обезщетение са в противоречие с членове 45—48 ДФЕС и с практиката на Съда (решение от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107). Според DW при изчисляването на отпусканото обезщетение следва да не се вземат предвид осигурителните периоди, приключени в рамките на институциите на Съюза, а размерът на обезщетението да се добави към този, който би получавала, ако бе работила в Латвия през целия референтен период. Този извод се потвърждавал от целта на разглежданото обезщетение, а именно да се остойности обезщетението за майчинство на лицата, които са упражнявали трудова дейност, като същевременно се гарантира минимален доход за хората без работа.
- 11 От своя страна националната агенция за социално осигуряване смята, че практиката на Съда относно сумирането на периодите на упражняване на дейност за целите на установяване на право на обезщетение за родителски отпуск, не е приложима в конкретния случай, свързан с изчисляването на размера на обезщетението за майчинство.
- 12 Запитващата юрисдикция изпитва съмнения по въпроса дали разпоредбите на латвийското право относно изчисляването на размера на обезщетението за майчинство са в съответствие с правото на Съюза. В това отношение тя констатира, че DW се е оказала в неблагоприятно положение, след като е упражнила правото си на свободно движение, като е постъпила на работа в институция на Съюза. Всъщност възприетата в латвийското право средна осигурителна основа върху 11 месеца, през които DW е била на работа в институция на Съюза, е значително по-ниска от тази за оставащия месец на труд, положен от DW в Латвия. Според запитващата юрисдикция методът за изчисляване, приложен за определяне на обезщетението за майчинство, води в действителност до това размерът на посоченото обезщетение да зависи от продължителността на периода на заетост на съответния работник в Латвия.

- 13 Запитващата юрисдикция припомня в този контекст практиката на Съда, съгласно която подобна правна уредба може да представлява ограничение на свободното движение на работници, забранено от член 45 ДФЕС. Тази правна уредба е недопустима и с оглед на задължението на държавите членки за лоялно сътрудничество и съдействие, което намира израз в задължението по член 4, параграф 3 ДЕС (решения от 16 декември 2004 г., *Mу*, C-293/03, EU:C:2004:821, т. 45—48, от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 16 и 17 и от 4 февруари 2015 г., *Melchior*, C-647/13, EU:C:2015:54, т. 26 и 27).
- 14 При тези обстоятелства *Augstākā tiesa* (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 4, параграф 3 ДЕС и член 45, параграфи 1 и 2 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че допускат правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, в която, при определянето на размера на обезщетението за майчинство, от използвания за изчисляването на средната осигурителна основа период от дванадесет месеца не се изключват месеците, през които съответното лице е работило в институция на Европейския съюз и е било осигурено по общата осигурителна схема на [Съюза], а се приема, че в посочения период лицето не се е осигурявало в Латвия и съответно доходите му се приравняват на средната осигурителна основа в държавата, което може значително да намали размера на отпуснатото обезщетение за майчинство в сравнение с евентуалния размер на обезщетението, което лицето би могло да получи, ако в използвания за изчисляването период не бе отишло да работи в институция на [Съюза], а бе останало да работи в Латвия?“.

По преюдициалния въпрос

- 15 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 4, параграф 3 ДЕС и член 45 ДФЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която за целите на определянето на средната осигурителна основа, служеща за изчисляване размера на обезщетението за майчинство, приравнява месеците от референтния период, през които съответното лице е работило за институция на Съюза и не се е осигурявало по схемата за социално осигуряване на тази държава членка, на период на липса на заетост, и прилага по отношение на тях средната осигурителна основа, определена в посочената държава членка, което води до значително намаляване на размера на отпуснатото на това лице обезщетение за майчинство, в сравнение с размера му, който лицето би могло да получи, ако бе упражнявало професионална дейност единствено в тази държава членка.
- 16 Най-напред следва да се припомни, че макар държавите членки да запазват компетентността си да уреждат системите си за социално осигуряване, като определят по-специално условията за отпускане на социалноосигурителни обезщетения, при упражняване на тази компетентност те все пак трябва да спазват правото на Съюза, и по-специално разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници (вж. в този смисъл решения от 1 април 2008 г., *Правителство на Френската общност и Валонско правителство*, C-212/06, EU:C:2008:178, т. 43, от 21 януари 2016 г., *Комисия/Кипър*, C-515/14, EU:C:2016:30, т. 38 и от 6 октомври 2016 г., *Adrien и др.*, C-466/15, EU:C:2016:749, т. 22).
- 17 Ето защо трябва да се установи дали разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници са приложими към положение като разглежданото по главното производство. Ако това е така, ще бъде необходимо да се установи, от една страна, дали национална правна уредба като разглежданата по главното производство представлява пречка за свободното движение на работници, и от друга страна, при утвърдителен отговор на този въпрос, дали тази пречка може да бъде обективно обоснована.

- 18 Що се отнася, на първо място, до приложимостта на разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници, трябва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика независимо от своето местопребиваване и гражданство всеки гражданин на Съюза, който упражнява правото на свободно движение на работниците и извършва професионална дейност в държава членка, различна от тази на неговия произход, попада в приложното поле на член 45 ДФЕС (решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 14 и от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 11 и цитираната съдебна практика).
- 19 Освен това гражданин на Съюза, който работи в държава членка, различна от държавата му на произход, и е приел да изпълнява длъжност в международна организация, също попада в приложното поле на тази разпоредба (в този смисъл вж. по-специално решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 15, от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 12 и цитираната съдебна практика, и от 4 юли 2013 г., *Gardella*, C-233/12, EU:C:2013:449, т. 25). Всъщност такъв гражданин не губи качеството си на „работник“ по смисъла на член 45 ДФЕС, поради обстоятелството че заема длъжност в международна организация (вж. в този смисъл решение от 4 юли 2013 г., *Gardella*, C-233/12, EU:C:2013:449, т. 26).
- 20 От това следва, че положението на DW попада в приложното поле на член 45 ДФЕС.
- 21 Що се отнася, на второ място, до въпроса дали прилагането на национална правна уредба като разглежданата в главното производство води до ограничаване на свободното движение на работници, следва да се припомни, че съвкупността от разпоредбите на Договора, уреждащи свободното движение на хора, цели да улесни гражданите на Съюза при упражняването на всякакъв вид професионална дейност на цялата територия на Съюза и не допуска мерки, които биха могли да поставят тези граждани в неблагоприятно положение, ако те желаят да упражняват икономическа дейност на територията на друга държава членка (решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 17, от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 14 и цитираната съдебна практика, и от 1 април 2008 г., Правителство на Френската общност и Валонско правителство, C-212/06, EU:C:2008:178, т. 44 и от 21 януари 2016 г., Комисия/Кипър, C-515/14, EU:C:2016:30, т. 39).
- 22 По този начин разпоредбите, които възпрепятстват или разубеждават гражданин на държава членка да напусне държавата си по произход, за да упражни правото си на свободно движение, представляват пречки за тази свобода дори ако се прилагат независимо от гражданството на съответните работници (вж. решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 18 и от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 15 и цитираната съдебна практика).
- 23 Всъщност член 45 ДФЕС има за цел именно да не се допусне работник, който, упражнявайки правото си на свободно движение, е заемал различни длъжности в повече от една държава членка, без обективно основание да бъде третиран по-неблагоприятно от този, който е осъществил цялата си трудова дейност в една-единствена държава членка (в този смисъл вж. по-специално решения от 7 март 1991 г., *Masgio*, C-10/90, EU:C:1991:107, т. 17 и от 21 януари 2016 г., Комисия/Кипър, C-515/14, EU:C:2016:30, т. 42).
- 24 В случая, видно от предоставената на Съда преписка, в съответствие с приложимото национално право работничката, която не се е осигурявала по националната схема за социално осигуряване през референтния период от дванадесет месеца, тъй като е работила в институция на Съюза, е приравнена на лице, което не извършва професионална дейност, като ѝ е отпуснато обезщетение за майчинство в минимален размер, изчислено върху средната осигурителна основа, определена в съответната държава членка, докато обезщетението за майчинство на

работничката, която е осъществила цялата си трудова дейност в тази държава членка, се определя въз основа на осигурителните вноски, платени в националната система за социално осигуряване през референтния период.

- 25 В това отношение е необходимо да се отбележи, че дори приложимото национално законодателство да не поставя само по себе си отпускането на обезщетение за майчинство в зависимост от условието лицето да се осигурявало по националната схема за социално осигуряване през референтния период, все пак прилагането на реда и условията за изчисляване на разглежданото обезщетение води до подобен резултат, тъй като размерът на обезщетението, предоставено на работничка, която е била на работа в институция на Съюза, е значително по-нисък от този, която тя би получавала, ако бе работила на територията на съответната държава членка и бе заплащала осигурителни вноски в схемата за социално осигуряване на същата държава.
- 26 Освен това Съдът е приел, че национална правна уредба, която за изчисляването на размера на обезщетенията за родителски отпуск не отчита прослужените периоди, покрити от общата здравноосигурителна схема на Съюза, може да възпре гражданите на държава членка да я напуснат, за да работят в институция на Съюза, установена на територията на друга държава членка, тъй като с постъпването на длъжност в тази институция те биха загубили възможността да получат семейно обезщетение по националната здравноосигурителна схема, на което биха имали право, ако не бяха постъпили на тази длъжност (решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 19 и от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 16).
- 27 От това следва, че национална правна уредба като разглежданата в главното производство може да възпрепятства, а оттук и да разколебае упражняването на професионална дейност извън съответната държава членка, било то в друга държава членка или в институция на Съюза или друга международна организация, доколкото с постъпването на такава длъжност работничка, която преди това или впоследствие се е осигурявала по схемата за социално осигуряване на съответната държава членка, се ползва по тази схема от обезщетение в значително по-нисък размер от този, която би получавала, ако не бе упражнила правото си на свободно движение.
- 28 Следователно такава национална правна уредба представлява пречка пред свободното движение на работници, която по принцип е забранена с член 45 ДФЕС.
- 29 Този извод изобщо не се поставя под съмнение от довода, изтъкнат от латвийското правителство, че временни обезщетения, подобно на обезщетението за майчинство, не могат да създадат сериозна пречка при вземането на решение от работник да постъпи на работа в институция на Съюза или на територията на държава членка, различна от държавата членка по произход. В това отношение е достатъчно да се припомни, че преценката за наличието на пречка за свободното движение на работници не се извършва с оглед на устойчивостта на разглежданото обезщетение. Всъщност в съответствие с практиката на Съда членовете от Договора относно свободното движение на хора са основни разпоредби за Съюза и всяка, дори незначителна пречка за упражняването на тази свобода е забранена (решение от 15 февруари 2000 г., *Комисия/Франция*, C-34/98, EU:C:2000:84, т. 49).
- 30 На трето място, за да се даде пълен отговор на запитващата юрисдикция, следва да се анализира въпросът дали е налице евентуална обосновка на пречката за свободното движение на работници.
- 31 В това отношение от практиката на Съда следва, че мярка, която ограничава гарантирани с Договора основни свободи, може да бъде обоснована само ако преследва легитимна цел, съвместима с Договора, и е съобразена с принципа на пропорционалност. В това отношение е необходимо подобна мярка да може да гарантира постигането на преследваната от нея цел и да

не надхвърля необходимото за постигането ѝ (вж. по-специално решения от 16 февруари 2006 г., *Rockler*, C-137/04, EU:C:2006:106, т. 22 и от 16 февруари 2006 г., *Öberg*, C-185/04, EU:C:2006:107, т. 19 и цитираната съдебна практика).

- 32 Латвийското правителство изтъква в този контекст, че разглежданата в главното производство национална правна уредба се основава на съображения от общ интерес и че обезщетението за майчинство, почиващо на принципа на солидарност, е въведено за да се гарантира стабилността на националната система за социално осигуряване. Тази система, самофинансирането на която се гарантира по силата на пряка връзка между заплащаните осигурителни вноски и размера на отпусканото обезщетение за майчинство, спомагала за подобряване на демографското положение.
- 33 В това отношение следва да се припомни, че макар мотивите от чисто икономическо естество да не могат да представляват императивно съображение от общ интерес, което да може да обоснове ограничение на основна свобода, гарантирана с Договора, една национална правна уредба може да представлява обоснована пречка за упражняването на основна свобода, когато е продиктувана от съображения с икономически характер, насочени към постигането на цел от общ интерес. Така не може да се изключи възможността рискът от сериозно застрашаване на финансовото равновесие на системата за социална сигурност да представлява императивно съображение от общ интерес, което може да обоснове нарушаване на разпоредбите на Договора относно свободното движение на работници (решение от 21 януари 2016 г., *Комисия/Кипър*, C-515/14, EU:C:2016:30, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 34 Съгласно постоянната практика на Съда обаче, когато компетентните национални органи приемат мярка за дерогация на установен от правото на Съюза принцип, те трябва да докажат за всеки конкретен случай, че съответната мярка е в състояние да гарантира постигането на посочената цел и че не надхвърля необходимото за постигането ѝ. Поради това съображенията, на които може да се позовава една държава членка, следва да се придружават от подходящи доказателства или от анализ на пригодността и пропорционалността на приетата от тази държава ограничителна мярка, както и от точни доказателства в подкрепа на доводите ѝ. Същественото е подобен обективен, обстоен и подкрепен с цифрови данни анализ да може да докаже с помощта на сериозни и съпадащи данни с доказателствен характер, че действително съществуват рискове за равновесието на системата за социално осигуряване (решение от 21 януари 2016 г., *Комисия/Кипър*, C-515/14, EU:C:2016:30, т. 54).
- 35 В настоящия случай обаче се налага изводът, че липсва подобен анализ. Всъщност в писменото си становище, представено пред Съда, латвийското правителство се ограничава до това да изтъкне общи твърдения, без обаче да предоставя конкретни доказателства в подкрепа на доводите, изведени от това, че разглежданата в главното производство национална правна уредба била обоснована със съображения от общ интерес. Що се отнася до твърдяната обосновка, изведена от пряката връзка между заплащаните осигурителни вноски и размера на отпусканото обезщетение, тя не може да се приеме, тъй като самото отпускане на обезщетението не е обусловено от каквото и да било задължение за осигурителни вноски.
- 36 Следователно с оглед на данните, съдържащи се в предоставената на Съда преписка, разглежданата в главното производство пречка за свободното движение на работници не може да бъде обоснована.
- 37 Тъй като беше установено, че разглежданата в главното производство правна уредба е несъвместима с принципа на свободно движение на работници, гарантирано с член 45 ДФЕС, не е необходимо произнасяне по тълкуването на член 4, параграф 3 ДФЕС (решение от 6 октомври 2016 г., *Adrien и др.*, C-466/15, EU:C:2016:749, т. 37).

- 38 Предвид всички изложени по-горе съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която за целите на определянето на средната осигурителна основа, служеща за изчисляване размера на обезщетението за майчинство, приравнява месеците от референтния период, през които съответното лице е работило за институция на Съюза и не се е осигурявало по схемата за социално осигуряване на тази държава членка, на период на липса на заетост, и прилага по отношение на тях средната осигурителна основа, определена в посочената държава членка, което води до значително намаляване на размера на отпуснатото на това лице обезщетение за майчинство, в сравнение с размера му, който лицето би могло да получи, ако бе упражнявало професионална дейност единствено в тази държава членка.

По съдебните разноски

- 39 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (десети състав) реши:

Член 45 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, която за целите на определянето на средната осигурителна основа, служеща за изчисляване размера на обезщетението за майчинство, приравнява месеците от референтния период, през които съответното лице е работило за институция на Европейския съюз и не се е осигурявало по схемата за социално осигуряване на тази държава членка, на период на липса на заетост, и прилага по отношение на тях средната осигурителна основа, определена в посочената държава членка, което води до значително намаляване на размера на отпуснатото на това лице обезщетение за майчинство, в сравнение с размера му, който лицето би могло да получи, ако бе упражнявало професионална дейност единствено в тази държава членка.

Подписи